

Tal dia com avui fa...

1 any Oferta de diàleg
Diàleg sense terminis per a un referèndum pactat. JxCat i ERC tanquen una proposta de resolució per negociar amb Sánchez una votació acordada.

10 anys El concert
El president de Convergència i Unió, Artur Mas, declara en una entrevista: "Hem de fer un salt i plantejar el concert econòmic."

20 anys Perill a Àustria
El Partit Liberal Austríac, liderat pel populista Jörg Haider, es converteix en la segona força política d'Àustria amb el 27,2% dels vots.

Full de ruta

David Portabella

I si votem tots el mateix?

La condemna d'una repetició de les eleccions provoca el cansament o el fastigueig del votant i és comprensible només a mitges. És cert que, si un líder polític –ja sigui per convenciment propi o pels cants de sirena demoscòpics del seu guru electoral que viu a l'ombra– ha de gestionar el resultat de les urnes i en lloc de fer-ho es declara insolent i prefereix tornar a llançar els daus o bé barrejar i repartir noves cartes, el que diu al votant és que ha votat malament i que a la propera ha de votar millor. I la juguesca de la repetició és perversa i aviat converteix el votant en còmplice, perquè tot el que sigui un canvi de vot, o no votar, és donar la raó precisament a qui ha promocionat la repetició i t'ha dit que no votes bé a la primera. Assumir el cansament o el fastigueig és tant com admetre que no existeix cap antídote contra el que juga amb el teu vot, però hi ha antídote. Si el que es persegueix és alterar la sort per magnificar la sort pròpia i la bancarrota dels rivals,

Votar el 10 de novembre el mateix que es va votar el 28 d'abril és l'única manera de cridar a les urnes i a l'orella de Sánchez i companyia que el resultat no va ser un error

per què no votem tots el mateix? Votar el 10 de novembre el mateix que es va votar el 28 d'abril és l'única manera de cridar a les urnes i a l'orella de Pedro Sánchez i companyia que el resultat no va ser un error. El crit és car, perquè la repetició electoral del 2016 va costar 175 milions i a sobre se li va reconèixer a Mariano Rajoy que ell tenia raó i que es mereixia més: el 26 de juny va sumar 600.000 vots més que el desembre del 2015 i va escalar 14 escons (de 123 a 137). Per evitar que Sánchez tingui el premi que va tenir Rajoy, la solució és tan fàcil que només exigeix memòria: recordar què es va votar el 28 d'abril i votar el mateix. Però ara es veu que no és tan fàcil. Segons el CIS del juliol, el 40% dels que afirmaven haver votat en les últimes generals asseguraven haver votat Sánchez. I és impossible: són 11 punts per sobre de la dada real del 28,7% dels vots del 28 d'abril. Tornar a votar tots el mateix no semblava una mala idea, però maleïda memòria, la que s'alia amb la juguesca de qui et diu que votes malament.

Tribuna

Abel Mariné. Professor emèrit de nutrició i bromatologia. Campus de l'Alimentació. UB

Universitat i alimentació

S'han publicat dos llibres entorn de la cuina: *Science & Cooking World Congress Barcelona 2019*, sobre el congrés mundial de ciència i cuina celebrat aquest any a la Universitat de Barcelona (UB), amb textos d'Axel Bidon-Chanal i del president del comitè organitzador, Pere Castells; i *El éxito internacional de la cocina catalana*, de Mercè Bernardo, Raül Escalante i Anna Arbussà, editat per la mateixa UB. A més, s'ha presentat a Nova York la traducció a l'anglès de *La química en la cocina*, de Claudi Mans, catedràtic emèrit d'enginyeria química de la UB. Si voleu saber "què s'hi cou" en aquest món, us els recomano.

EN EL CONGRÉS ESMENTAT, "representants de les escoles de cuina, els centres de formació especialitzats en cuina i els graus universitaris de l'àmbit de les ciències i les arts culinàries i gastronòmiques van dialogar sobre la introducció de la ciència i la cuina en l'ensenyament. Tots van coincidir en la necessitat de vertebrar els ensenyaments a tra-

vés d'aquest binomi perquè els futurs professionals tinguin eines per a una recerca, una innovació i un desenvolupament òptims en l'àmbit culinari i gastronòmic, tant en la restauració comercial com en la de col·lectivitats i en la indústria alimentària", que no deixa de ser una gran cuina. En definitiva, com diu el catedràtic i propietari del restaurant 7 Portes, Francesc Solé Parellada, el sector ha de ser acadèmicament rellevant. Però abans d'arribar a la cuina, els aliments han de ser objecte d'estudi per formar els futurs experts en la seva composició, qualitat, seguretat i control, els tractaments industrials i les relacions entre alimentació i salut, objecte de gran preocupació social.

ELS GRAUS UNIVERSITARIS relacionats amb els aliments i l'alimentació humana són de creació relativament recent: "ciència i tecnologia dels aliments" (per estudiar tot el recorregut dels aliments des del camp fins al plat), "nutrició humana i dietètica" (coneixement científic de les relacions entre alimentació i salut) i, finalment, "ciències culi-

nàries i gastronòmiques" (per preparar els que ens han de proporcionar un plaer saludable). En l'actualitat, ja existeixen graus amb denominacions diverses que atenen aquestes necessitats. Aquests estudis han nascut a redós de facultats i escoles "clàssiques" (veterinària, agronomia, farmàcia...), on, de fet, no deixen de ser un apèndix, més o menys "estimat", però no la seva principal raó de ser.

LA FACULTAT DE Farmàcia de la UB ara és de Farmàcia i Ciències de l'Alimentació. Un pas estimable, però els medicaments ja tenen prou entitat. Els aliments i l'alimentació tenen els seus propis àmbits científics i tècnics, i es podrà fer millor feina si la facultat o escola corresponent s'hi dedica de manera específica, amb totes les relacions que calguin amb les afins, que tracten d'agricultura, producció animal, salut pública... Però cadascú des de la pròpia perspectiva i autonomia. Seria, doncs, molt convenient que les universitats tinguessin centres independents de ciències dels aliments i l'alimentació.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Rèplica a Ester López, cap de comunicació a l'Ajuntament de Barcelona

■ En la vostra resposta a la meva carta-denúncia trame-teu una sèrie d'avantatges que el tramvia reportarà en la seva implantació per tota la Diagonal. Passo a recordar una sèrie de punts que no esmenteu: 1r) El 15 d'abril de 2010 es va fer una consulta popular en què la ciutat va refusar implantar el tramvia per la Diagonal amb un 79% de vots negatius. Aquest resultat encara està vigent. De tots els grups municipals que ara han donat suport a la Sra. Colau, cap no inclou en el seu programa la implantació del tramvia. Els regidors de l'Ajuntament no han preguntat a les seves bases si hi estan d'acord. La Sra. Colau, a canvi de què ha obtingut el suport

de tots els grups que fins ara hi estaven en contra? 2n) Poseu el tramvia com la solució a la mobilitat de Barcelona. Hi discrepo totalment. El tramvia avui està totalment desfasat per la problemàtica que comporta implantar-lo i el limitat servei que dona. Actualment els grans autobusos elèctrics permeten oferir tots els serveis del tramvia sense cap dels seus inconvenients. A les grans ciutats, avui en dia el tramvia serveix per transportar les persones des de l'extraradi fins al centre, on els usuaris es distribueixen cap als diferents destins. A Barcelona els tramvies compleixen aquesta funció. Cal recordar que les solucions de transport a les grans ciutats són el metro i després els autobusos. 3r) L'empitjorament del trànsit a l'Eixample amb el carril bici, aparcaments centrals, cruïlles destrossades, illes de vianants, etc. ha fet que els carrers que encara queden

per transitar estiguin col·lapsats tot el dia. Si suprimim la Diagonal pel pas del tramvia, el col·lapse pot ser general. Cal repensar com es fan les coses i les seves conseqüències. I no fer-les veure com nosaltres volem. El trànsit ordenat i que no contamina és i ha de ser la riquesa del treball, del comerç i del lleure de la nostra capital.

ALBERT PONS TORRENTS
Barcelona

'Aragó, Aragó!'

■ Estic d'acord amb el contingut de l'article de Josep Vallverdú del proppassat dissabte i en vull fer algun comentari. L'anomenada Corona d'Aragó, la formaven el regne d'Aragó, el regne de Mallorca, el regne de València i el comtat de Barcelona (que s'estengué a tot Catalunya). Després s'hi incorporaren el regne de Sardenya, el de Sicília i el de Nàpols, adquirits

pels comtes reis, bé per matrimoni, bé per conquesta. Sovint hom confon els termes *casa* i *dinastia*. Hom parla de les cases reials d'Espanya, d'Aragó i de Portugal, i de la casa comtal de Barcelona, la principesca de Mònaco o la granducal de Luxemburg. Cadascuna d'aquestes cases ha tingut, o té, llurs dinasties: la d'Espanya n'ha tingut només una (la dels Borbó); la d'Aragó, quatre (la Ximena, la de Barcelona, la dels Trastàmara i la dels Àustria), i la de Barcelona o Catalunya, la dels Barceloneta, la dels Trastàmara i els Àustria. Cal, també, no oblidar que el conjunt de la Corona d'Aragó va ésser annexionat a la de Castella, *por justo derecho de conquista*, arran de la guerra de Successió a la corona hispànica. Aleshores Espanya va deixar d'ésser una entitat geogràfica per esdevenir una entitat política.

ARMAND DE FLUVIÀ
Barcelona